

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K LII. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

26. dubna 2015 – 4. neděle velikonoční

Exodus jako základní zkušenost povolání

Draží bratři a sestry,

čtvrtá neděle velikonoční nám předkládá obraz Dobrého pastýře, který zná své ovce, volá je, živí je a vede je. Již více než padesát let prožíváme o této neděli Světový den modliteb za povolání. Pokaždé nám připomíná, jak je důležité se modlit, aby „Pán žně... poslal dělníky na svou žeň“ (Lk 10,2). Tento příkaz Ježíš vyslovuje v souvislosti s misijním posláním; kromě dvanácti apoštolů povolal dalších dvaasedmdesát učedníků a po dvou je rozesílá na misi (srov. Lk 10,1-16). Církev je vskutku „svou povahou misionářská“ (Druhý vatikánský koncil, dekr. *Ad gentes*,2) a křesťanské povolání se nemůže narodit jinde než v nitru misijní zkušenosti. Poslouchat a následovat hlas Krista Dobrého pastýře, nechávat se jím přitáhnout, vést a zasvětit mu svůj život tedy znamená, že umožníme Duchu Svatému, aby nás uvedl do misijní dynamiky a vzbudil v nás touhu a radostnou odvalu nabídnout a nasadit svůj život pro věc Nebeského království.

Nabídnout svůj život s takovýmto misionářským postojem je možné jen tehdy, jsme-li schopni vycházet ze sebe. Při 52. Světovém dni modliteb za povolání bych proto chtěl uvažovat právě o tomto specifickém „exodu“, jakým je povolání anebo, lépe řečeno, naše odpověď na povolání, které nám dává Bůh. Když slyšíme slovo „exodus“, naše myšlenky se hned ubírají k počátkům podivuhodné historie lásky mezi Bohem a lidem jeho dětí, té historie, jež prochází dramatickými dny egyptského otroctví, povoláním Mojžíše, osvobozením a putováním do zaslíbené země. Kniha Exodus – druhá kniha Bible – která o této historii vypráví, je podobenstvím celé historie naší spásy i základní dynamiky křesťanské víry. Přechod z otroctví starého člověka k novému životu v Kristu je spasitelským dílem, k němuž u nás dochází prostřednictvím víry (Ef 4,22-24). Takový přechod je pravým a skutečným „exodem“, je to cesta křesťanské duše a celé církve a rozhodné nasměrování života na Otce.

U kořene každého křesťanského povolání se nachází takovýto základní pohyb prožívání víry: věřit znamená osvobodit se od sebe, vycházet ven z pohodlnosti a tvrdosti vlastního já, abychom zaměřili svůj život na Ježíše Krista a tak jako Abrahám opustili svou zemi a vydali se na pouť s důvěrou a s vědomím toho, že Bůh nám ukáže cestu do nové země. Toto „vyjití“ nelze chápat jako pohrdání svým vlastním životem, svým cítěním a svým lidstvím. Naopak, kdo se vydá na cestu následování Krista, najde život v hojnosti tím, že sebe samého dává úplně k dispozici pro Boha a pro jeho Království. Ježíš říká: „Každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole kvůli mně, dostane stokrát víc a za podíl bude mít život věčný“ (Mt 19,29). To vše má své hluboké kořeny v lásce. Křesťanské povolání je především povoláním lásky, která člověka přitahuje, vede ho za své hranice, odvádí ho od soustředění se na sebe a podněcuje „trvalý exodus z já, které je uzavřené do sebe, směrem k jeho osvobození v sebedarování, a právě proto směřujícího k opětovnému nalezení sebe, ba dokonce k objevení Boha“ (Benedikt XVI., encyklika *Deus Caritas est*,6).

Prožitek exodu je typovou zkušeností křesťanského života, především u toho, kdo přijímá povolání věnovat se zvláště službě evangelium. Spočívá ve stále obnovovaném postoji konverze a proměny, v setrávání na cestě, v přecházení ze smrti do života, jak tomu je, když slavíme každou liturgii – je to velikonoční dynamika. Od povolání Abraháma až po Mojžíšovo, od putování Izraele pouští až po obrácení kázané proroky a Ježíšovu misijní cestu, která vrcholí jeho smrtí a zmrtvýchvstáním, každé povolání je v zásadě Božím konáním, jež nám umožňuje vycházet z naší původní situace, osvobozuje nás od každé formy otroctví, vytrhává nás z našich návyků a z lhostejnosti a promítá nás do radosti ze společenství s Bohem a s bratřími. Odpovědět na Boží

volání tedy znamená umožnit mu, aby On nás nechal vycházet z naší falešné stability, a my abychom se mohli vydávat na cestu k Ježíši Kristu, prvnímu a poslednímu cíli našeho života a našeho štěstí.

Dynamika exodu se netýká jen osob povolanych jako jednotlivci, ale misijní a evangelizační činnosti celé církve. Církev je doopravdy věrná svému Mistrovi do té míry, do jaké je církví, která „vychází ven“, která se nezabývá sama sebou, svými strukturami a svými výdobytky, ale spíše dokáže kráčet, pohybovat se, setkávat se s Božími dětmi v jejich reálné situaci a soucítit s jejich ranami. Bůh vychází ze sebe v trojiční dynamice lásky, naslouchá bídě svého lidu a zasahuje, aby ho osvobodil (Ex 3,7). K takovému způsobu bytí a konání je církev povolána: má být církví, která vychází v ústřety člověku, hlásá osvobozující slovo evangelia, s Boží milostí léčí rány na duši i na těle a povznáší chudé a potřebné.

Draží bratři a sestry, tento osvobozující exodus ke Kristu a k bratřím rovněž představuje cestu k plnému pochopení člověka a k lidskému a společenskému růstu v dějinách. Vyslechnout a přijmout Pánovo volání není pouze osobní a vnitřní záležitostí, kterou můžeme zaměnit za chvilkovou emoci; je to konkrétní, reálné a totální úsilí, jež zahrnuje celý náš život a klade ho do služeb budování Božího království na zemi. Křesťanské povolání, zakořeněné v kontemplaci Otcova srdce, nás proto zároveň vede k solidární angažovanosti se snahou o osvobození bratří, především těch nejchudších. Ježíšův učedník má srdce otevřené k nekonečnému horizontu a jeho niterný vztah s Pánem nikdy není útekem od života a od světa, ale naopak „je ze své podstaty společenstvím misijním“ (apoštol. exhort. *Evangelii gaudium*,23).

Dynamika exodu směrem k Bohu a k člověku naplňuje život radostí a smyslem. To bych chtěl říci především těm nejmladším, kteří dokážou být disponibilní a velkorysí i vzhledem ke svému věku a hledí do budoucnosti, jež se otevírá před jejich očima. Pohled do neznáma a starosti o budoucnost i nejistoty každodenního života mnohdy přinášejí riziko, že se jejich rozlet ochromí a jejich sny překazí; někdy docházejí až k myšlence, že nemá smysl se pro něco nasazovat a že Bůh křesťanské víry omezuje jejich svobodu. Nikoli, draží mladí, nemějte strach vycházet ze sebe a vydávat se na cestu! Evangelium je slovo, které osvobozuje, proměňuje a činí váš život krásnějším. Jak krásné je nechat se překvapit Božím voláním, přijmout jeho slovo, následovat svými kroky Ježíšovy stopy v uctívání božského tajemství a ve šlechetném nasazení pro druhé. Váš život bude každým dnem bohatší a radostnější!

Panna Maria, vzor každého povolání, se nebála vyslovit při Pánově volání své „*fiat*“. Ona nás vede a provází. Maria s velkorysou odvahou víry vyzpívala svou radost z toho, že vyšla ze sebe a darovala své životní plány Bohu. K ní se obracejme, abychom byli plně disponibilní pro Boží záměr, který má Bůh s každým z nás, aby v nás rostla touha vycházet a spěchat ke druhým (srov. Lk 1,39). Kéž nás Panna Maria chrání a přimlouvá se za každého z nás.

Ve Vatikánu 29. března 2015, Květná neděle

FRANTIŠEK